Поетичне відображення життя українського народу в коломийках. Твір 6 клас

Із сивої давнини пісня виражала мрії, сподівання, смуток, радість народу. Одним з її жанрових різновидів є коломийки, найбільш поширені на Гуцульщині, У цих невеличких піснях не тільки "оспівувалося тяжке життя селян, їх страждання, а й вимальовувалися образи захисників народу:

Ой, підемо, панібрате, панів розбивати,

Або будемо висіти, або панувати.

У кінці XIX – на початку XX століття багато мешканців Закарпаття виїхало на чужину в пошуках кращого життя. Ця драматична сторінка історії нашого народу знайшла своє зображення в коломийках:

Ой, Канадо, чужий краю, знайдеш, де нас діти?

Бо ми в себе на рідному не маєм чим жити.

Найбільш визначальною рисою коломийок є їхній патріотизм. Прийшли героїчні часи, і в коломийках заспівали про Велику Вітчизняну війну. У коломийках воєнного періоду переважають образи орла, грому, які символізують нескореність та волелюбність українського народу. Фашистська навала пробудила давні спогади про турецьких завойовників та про народних месників:

То не терен тіло ранить злими колючками,

То невільників фашисти крають канчуками.

То не турки-яничари піднялись з могили,

То фашистські людолови село обступили.

Нерідко у коломийках оспівуються картини природи. Слухач ніби бачить сині гори, темні полонини, смерекові ліси, чує щебетання солов'їв, перегук зозуль, дзюрчання гірських струмків. Це не випадково, бо ж саме природа – найголовніше багатство Карпат. Гуцули ставляться до неї з великим трепетом, майже побожно.

Найчисленнішими й найпоширенішими є колоритні й глибоко поетичні коломийки про кохання. Коломийки відображають найскладніші відтінки людських почуттів – від простої симпатії до нестямного кохання. Створені досить давно, коломийки про кохання й сьогодні сприймаються як хвилююча жива поезія.

Існує багато коломийок, у яких висміюються різні людські вади, а також негативні явища життя.

Гуцульські коломийки люблять і співають по всіх куточках України. Ці народні твори, дійшовши до нас із глибини віків, не старішають, а, навпаки, оновлюються новим змістом, щоб ще довго жити серед нових поколінь українців.